

[Statsministeren]

Hr. Svend Auken stillede mig et direkte spørgsmål om regeringens holdning over for problemet den faste forbindelse over Øresund. Nu er denne sag omsider ved at være moden efter den udmelding, vi for nylig fik fra den svenske regering. Og jeg kan oplyse, at der i løbet af få dage vil finde drøftelser sted mellem den svenske og den danske trafikminister om denne meget betydningsfulde sag. Det er naturligvis en indledende drøftelse, hvor vi må udveksle tankegange. Hvordan ser vi på dette, hvordan kan vi samarbejde om det?

Regeringen har ikke truffet en definitiv beslutning om en ganske bestemt teknisk løsning. Det ville også være forkert på et tidspunkt, hvor vi slet ikke har drøftet sagen endnu med vore svenske kolleger. Men jeg kan da sige, at jeg forestiller mig, at den løsning, Sverige og Danmark, når øjeblikket er inde, enes om, nok bliver en løsning, som omfatter både en tilfredsstillende ordning for den individuelle og for den kollektive trafik. Hvordan, om det skal være bro, hvor den skal ligge, det kan jeg ikke give et tilsagn om nu, for det skal vi jo netop drøfte med vore svenske venner.

Hr. Svend Auken havde en hovedbetragtning i sin tale, som jeg gerne vil give en lille bitte kommentar. Hr. Svend Auken havde det synspunkt, at det så ud, som om den vigtigste opgave for regeringen bare var at blive siddende. Tja, nu er det jo ikke betydningsløst at have regeringsmagten. Når jeg læser de mange socialdemokratiske skrifter om Socialdemokratiets bedrifter igennem årtierne, hæfter jeg mig ved, at Socialdemokratiet altid har lagt vægten i beskrivelsen på at fremhæve, hvor betydningsfuldt det er at have udspillet og regeringsansvaret.

Jo altså, vi har haft vore pladser de sidste 8 år, og oppositionen har haft sine, man kan måske næsten sige, at oppositionen har siddet kolossalt fast i disse 8 år. Det har den jo virkelig. Men så vil jeg også nævne, at når jeg prøver at kaste blikket fremad, er der ingen, der må tro, at vi lægger vægt på at blive siddende, altså sådan bare for principets skyld. Vi har haft ansvaret i 8 år; det er lang tid. Om hr. Svend Auken nogen sinde kommer til at opleve, hvordan disse følelser i ens sind udvikler sig, når man har siddet i 8 år, det får foreløbig stå hen.

Jeg mener, det er rigtigt af os at fortsætte arbejdet, gerne stående. Vi har skam haft travlt.

Det har oppositionen sikkert også. For dansk politik er jo en indviklet affære i disse tider. Men jeg mener, at vi bør fortsætte arbejdet som regering, fordi det både er vor ret og vor pligt. Jeg mener ikke, der er holdepunkter – de er heller ikke kommet frem i dag – for, at der skulle være et flertal i Folketinget, som ønsker en socialdemokratisk ledet regering i dette øjeblik, sådan som det nuværende Folketing er sammensat.

Hr. Svend Auken stillede mig et andet direkte spørgsmål. Han spurgte om regeringens vurdering af den dagsorden, fru Mimi Jakobsen har stillet. Hr. Svend Auken havde for øvrigt selv en kommentar til den. Hr. Svend Auken sagde, at der egentlig manglede noget om lejernes situation i denne dagsorden. Og det er jeg enig i. Jeg vil sige det på følgende måde: Der er mange lejere, som er kommet dårligere igennem 1980'erne end mange husejere. Læg nu mærke til, jeg siger mange i begge tilfælde. For folks situation er meget forskelligartet. Der er nogle lejere, som har været så heldige at bo i lejligheder, hvor huslejestigningen har været overordentlig moderat. Der er også husejere, som, måske især fordi de købte huset for mange, mange år siden og har fået nedbragt deres gæld, kun har haft en lille stigning i bogligudgiften. Men når jeg bruger udtrykket, at der er mange lejere, der er kommet dårligere igennem 1980'erne end mange husejere, så er det nok en gennemsnitsbetragtning, som ikke er helt skæv.

Derfor vil jeg sige, at det er farligt at søge isolerede løsninger, løsninger f.eks. kun for husejere. Og hvis jeg skal vurdere fru Mimi Jakobsens velmente dagsorden, så vil jeg sige: Jeg er bange for, at hvis den blev vedtaget netop i dag, ville det give ny usikkerhed om den nærmeste fremtid. Så er jeg bange for, at vi ikke ville få den gang i hushandelen, som Folketinget har tilstræbt, bl.a. gennem reglen om stempelfritagelse for ejendomsomsætning frem til den 1. september 1990. For mange ville sige: Nu sker der nok nyt af en eller anden art, så må vi måske hellere vente. Derfor tror jeg ikke, den dagsorden er så egnet, som forslagsstilleren naturligvis forestiller sig, og jeg må sige: Disse problemer må løses i sammenhæng, og jeg kan kun se én mulig sammenhæng, og det er i forbindelse med et nyt skattesystem. Isolerede løsninger vil ikke være gode.